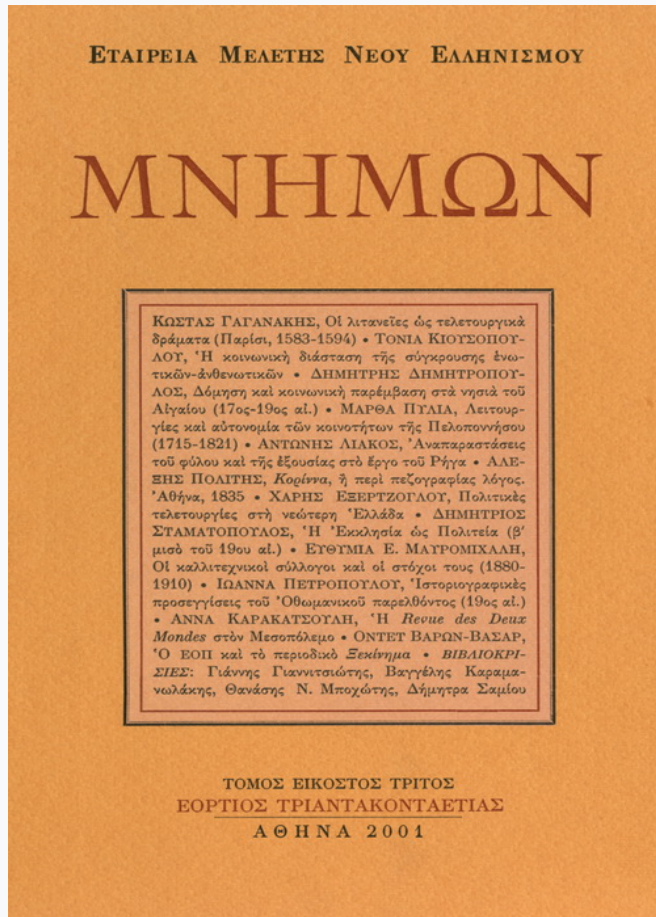

Μνήμων

Τόμ. 23 (2001)

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΕΝΩΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΕΝΩΤΙΚΟΥΣ τον 15ο αιώνα

ΤΟΝΙΑ ΚΙΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

doi: [10.12681/mnimon.704](https://doi.org/10.12681/mnimon.704)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΚΙΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ Τ. (2001). Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΕΝΩΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΕΝΩΤΙΚΟΥΣ τον 15ο αιώνα. *Μνήμων*, 23, 25–36. <https://doi.org/10.12681/mnimon.704>

TONIA ΚΙΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΕΝΩΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΕΝΩΤΙΚΟΥΣ τὸν 15ο αἰώνα

Στις 9 Ἀπριλίου τοῦ 1438 ἄρχισε τὶς ἐργασίες τῆς στὴ Φερράρα τῆς Ἰταλίας ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, τῆς ὁποίας τὴ σύγκληση περίμενε ἀπὸ πολὺν καιρὸ ὁ βυζαντινὸς αὐτοκράτορας Ἰωάννης Η΄ ὁ Παλαιολόγος. Διακηρυγμένος σκοπὸς τῆς Συνόδου ἦταν νὰ συζητηθοῦν καὶ νὰ ἀρθοῦν οἱ δογματικὲς διαφορὲς ἀνάμεσα στὴν Ὁρθόδοξη καὶ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία. Στὴν πραγματικότητά ὅμως ὁ αὐτοκράτορας ἤλπιζε ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν θὰ ἐξασφάλιζε τὴ στρατιωτικὴ καὶ τὴν οἰκονομικὴ βοήθεια τῆς Δύσης ποὺ ἦταν ἀναγκασία ἐνῶς τοῦ τουρκικοῦ κινδύνου.¹

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἦταν ὁ πρῶτος Παλαιολόγος ποὺ θέλησε νὰ ἄρει τὸ σχίσμα τῶν Ἐκκλησιῶν γιὰ πολιτικοὺς λόγους. Ἦδη τὸ 1274 στὴ Σύνοδο τῆς Λυῶν ὁ Μιχαὴλ Η΄ ὁ Παλαιολόγος εἶχε καταλήξει σὲ συμφωνία μὲ τὸν πάπα, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἐφαρμόστηκε λόγω τῆς ἀντίδρασης ποὺ προέβλεπαν οἱ λεγόμενοι ἀνθενωτικοί. Ἐκτοτε καὶ ὡς τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰωάννη, κατὰ τὴ διάρκεια δηλαδὴ τῶν δύο περίπου αἰῶνων ποὺ μεσολάβησαν, οἱ σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὡς μέσο γιὰ τὴν ἄσκηση ἐξωτερικῆς πολιτικῆς παρέμεναν πρόσφορες. Ἡ ἔνωση, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ ἐπιτύχουν οἱ Παλαιολόγοι καὶ τὴν παρούσάζαν ὡς ἀναγκαιότητα, προκάλεσε τὴ σύγκρουση τῶν ἐνωτικῶν μὲ τοὺς ἀνθενωτικούς, μιὰ σύγκρουση ποὺ διατρέχει τοὺς τελευταίους βυζαντινοὺς αἰῶνες καὶ ἀποτυπώνεται μὲ ἐνάργεια στὰ κείμενα τῶν λογίων τῆς ἐποχῆς. Ἡ σύγκρουση ὑπῆρξε ὀξεία, σὲ ἰδεολογικὸ καταρχὴν ἐπίπεδο: στὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἐνωτικῶν ποὺ ὑποστήριζαν τὴν ἐνότητα τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου στὴ βάση τῆς κοινῆς παιδείας καὶ τῆς συνέχειας ἀπὸ τὴν Παλαιὰ στὴ Νέα Ρώμη,² οἱ ἀνθενωτικοὶ ἐπέ-

¹ Ἡ πρώτη μορφή τοῦ κειμένου αὐτοῦ παρουσιάστηκε στὴ διεθνή συνάντηση ποὺ ἔγινε στὸ πλαίσιο τῶν Σεμιναρίων τῆς Ἑρμούπολης (15-16 Ἰουλίου 2000) μὲ θέμα «Political dimensions of the religious experience in medieval and early modern Europe».

1. Γιά τὴ Σύνοδο γενικῶς βλ. J. Gill, *The Council of Florence*, Cambridge 1959.

2. Βλ. π.χ. τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Δημητρίου Κυδῶνη, «De admittendo latinorum

σειαν τὸν κίνδυνο νὰ ἀλλοιωθεῖ ἡ πίστη καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ ταυτότητά τους.³ Ὁ «λατινισμός» ποὺ ἀπέδιδαν στοὺς ἀντιπάλους των ἔγινε σὺν τῷ χρόνῳ μιὰ βαριά κατηγορία, ποὺ σηματοδοτοῦσε ὅχι μόνον τὴ στάση ἑνὸς προσώπου ἀπέναντι στὴν ἔνωση καθεαυτὴν, ἀλλὰ κυρίως τὴ στάση του ἀπέναντι στὸ παρελθὸν καὶ τὴν πολιτισμικὴ του κληρονομιά.⁴ Πολλοὶ σύγχρονοι μελετητὲς θεωροῦν ὅτι μὲ ἀφορμὴ τὸ ζήτημα τῆς ἔνωσης ἀναδείχθηκε ἡ σύγκρουση τῶν δύο κόσμων, ἡ καλλίτερα τῶν δύο κοσμοαντιλήψεων, ποὺ διαμορφώθηκαν στὸ ὕστερο Βυζάντιο: μιᾶς συντηρητικῆς ποὺ παρέμενε προσκολλημένη στὴν παράδοση, καὶ τῆς πιὸ μοντέρνας ποὺ ἀναζητοῦσε τὸ ἀνοιγμα στὴν καινούρια ἐποχὴ.⁵ Νομίζω ὅτι ἡ ἐκτίμηση αὐτὴ σὲ γενικὲς γραμμὲς εἶναι βásiμη, ἀλλὰ χρειάζεται περαιτέρω διερεύνηση, καθὼς ἡ σύγκρουση ἐνωτικῶν καὶ ἀνωθεντικῶν εἶχε καὶ ἀπὸ τὲς πολιτικὲς συνέπειες· χρειάζεται δηλαδὴ νὰ ἐξεταστεῖ ποιοὶ ἦταν οἱ φορεῖς τῶν διαφορετικῶν ἀντιλήψεων σὲ συγκεκριμένη κάθε φορὰ στιγμὴ, ποιοὶ ἦταν τὸ κοινωνικὸ τους βάρος καὶ μέσα σὲ ποιὲς συνθήκες ἐβρισκαν ἀπὸ ἄλλους οἱ ἰδέες τους.

Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ μᾶς ὁδηγοῦν στὴ Σύνοδο τῆς Φερράρας ποὺ ἀργότερα μεταφέρθηκε καὶ ὁλοκληρώθηκε στὴ Φλωρεντία. Ἐπιλέγω τὸ συγκεκριμένο γεγονός γιὰ νὰ τὰ προσεγγίσω, ἐπειδὴ ἀποτελεῖ τὴν κορύφωση τῆς σύγκρουσης· λίγο πρὶν τὴν ἄλωση οἱ δύο ἀντιτιθέμενες ὁμάδες συγκρούονταν, ὅχι

subsidio», *Patrologia Graeca*, τ. 154, col. 1028· ὁ Σχολάριος ἐπίσης τὸ 1430 ἔκανε λόγο γιὰ τὴν κοινὴ παιδεία τῶν βυζαντινῶν μὲ τοὺς Ἰταλοὺς· βλ. I. Sevcenko, «Intellectual Repercussions of the Council of Florence», *Church History* XXIV (1955) 4 [= *Ideology, Letters and Culture in the Byzantine World*, Λονδίνο 1982, ἀρ. IX].

3. Βλ. τὸν ἐπίλογο στὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Συλβέστρου Συρόπουλου: V. Laurent, *Les «mémoires» du Grand Ecclésiastique de l'Eglise de Constantinople Sylvestre Syropoulos sur le concile de Florence (1438-1439)*, Ρώμη 1971, σ. 574. Βλ. ἐπίσης τὴν ἐπιστολὴ ποὺ ἀπηύθυνε ὁ Σχολάριος στοὺς συμπολίτες του καὶ ἀνῆρτησε στὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του (Δούκας, ἐκδ. V. Grecu, Βουκουρέστι 1958, σ. 317), ὅπου τονίζεται: «καὶ σὺν τῷ αἰχμαλωτισμῷ, ὃς μέλλει γενέσθαι εἰς ὑμᾶς, ἐσχάσατε καὶ τὸ πατροπαράδοτον καὶ ὡμολογήσατε τὴν ἀσέβειαν».

4. Ὁ Σχολάριος (*Oeuvres complètes de Gennade Scholarios*, ἐκδ. L. Petit - A. X. Sideridis - M. Jugie, τ. I, Παρίσι 1930, σ. 170) λέγει στοὺς ἐπισκόπους ποὺ εἶναι συγκεντρωμένοι στὸ παλάτι τοῦ Ξυλαῶ: «καὶ ἔσομαι πρὸς τὸν πάπαν καὶ τοὺς κοινωνοῦντας αὐτῷ ὅπως οὐν ἀκοινώνητος, ὥς καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν, ὧν τὴν εὐσέβειαν καὶ πρέπον μιμεῖσθαι ἡμᾶς... Τοὺς δὲ προσδιορισμοὺς καὶ τὰς διορίδας ἀκούω ὅτι ὑποφισθυρίζουσιν οἱ τοῦ λατινισμοῦ πατέρες κρυφίως, τὸν χυδαῖον λαὸν ὑποκλέπτοντες καὶ τὸν λατινισμόν συγκαλύπττοντες, ταῦτα ἡγοῦμαι πόρρω τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ χριστιανικῆς διαθέσεως». Ἀντίστοιχα, τὸν κίνδυνο τοῦ λατινισμοῦ προβάλλει συχνὰ καὶ ὁ Εὐγενικός (βλ. π.χ. *Παλαιολόγια καὶ Πελοποννησιακά*, ἐκδ. Σπ. Λάμπρος, τ. Α', Ἀθήνα 1926, σ. 124, 127).

5. D. J. Geanakoplos, *Interaction of the «Sibling» Byzantine and Western Cultures in the Middle Ages and Italian Renaissance (330-1600)*, New Haven - Λονδίνο 1976· D. Zakythinos, *Le despotat grec du Morée*, τ. II, Λονδίνο 1975, σ. 358-360.

τόσο γιατί διαφωνοῦσαν σὲ δογματικὰ ζητήματα, ἀλλὰ γιατί, ὅπως θὰ δοῦμε, ἔκαναν διαφορετικὲς πολιτικὲς ἐπιλογές γιὰ τὸ μέλλον. Ἐστιάζω ἐπίσης στὸ συγκεκριμένο γεγονός, διότι κατὰ τὴ γνώμη μου ἡ μελέτη του παρουσιάζει ἕνα εἰδικὸ ἱστοριογραφικὸ ἐνδιαφέρον. Διατρέχοντας κανεὶς τὴν ἐκτενὴ βιβλιογραφία διαπιστώνει ὅτι ἕνα μέρος τῆς ἀφορᾶ τὴ θεολογικὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος, πρᾶγμα εὐλόγο στὸ μέτρο ποὺ τὴ Σύνοδο ἀπασχόλησαν οἱ δογματικὲς προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἄρση τοῦ σχίσματος. Ἕνα ἄλλο μέρος τῆς βιβλιογραφίας, ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο, μελετᾷ τὴ Σύνοδο καὶ τὶς ἀποφάσεις τῆς μέσα ἀπὸ τὴν ὀπτικὴ τῆς ἑλληνικῆς ἐθνικῆς ἱστορίας. Δὲν ἔχει θέση νὰ περιγραφοῦν ἐδῶ οἱ σχετικὲς ἀπόψεις, καθὼς θὰ μᾶς ὀδηγοῦσαν πολὺ ἀργότερα μέσα στὸν χρόνον καὶ πάντως μετὰ τὸ 1453· πρέπει ὅμως νὰ σχολιάσουμε τὸ γεγονός ὅτι ἡ μεταγενέστερη βιβλιογραφία δὲν ἔλαβε ὑπόψη τὸν μονομερὴ χαρακτήρα τῶν διαθέσιμων πηγῶν. Ἡ μονομέρεια αὕτη ἀσφαλῶς ἐρμηνεύεται μέσα στὶς συνθῆκες ποὺ διαμορφώθηκαν μετὰ τὴν ἄλωση ὁπότε, εἶναι γνωστὸ, ἐπικράτησαν ὅσοι εἶχαν ἀντιταχθεῖ στὴν ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀπὸ ἱστοριογραφικὴ ἀπόψη ἔχει ἐνδιαφέρον ὅτι περίπου ἕως σήμερα ἀναπαράχθηκαν τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀνθενωτικῶν καὶ συντηρήθηκε ἡ πολεμικὴ ποὺ ἐντοπίζουμε καὶ στὰ κείμενα τοῦ 15ου αἰώνα. Εἰδικότερα ὁ λόγος γιὰ τὸν «πατριωτισμὸ» τῶν βυζαντινῶν, ποὺ ἀσφαλῶς ὄχι τυχαίως ἀποδόθηκε στοὺς ἀνθενωτικούς,⁶ συσκότισε τὴν πολιτικὴ καὶ τὴν κοινωνικὴ οὐσία αὐτῆς τῆς σύγκρουσης καὶ ἔστρεψε τὴν ἔρευνα πρὸς τὴν ἀπόδοση εὐθυνῶν.

Ἡ Σύνοδος, λοιπόν, τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας ἄρχισε τὸ 1438, ἂν καὶ ἡ προετοιμασία τῆς εἶχε διαρκέσει πολλὰ χρόνια. Ὁ Ἰωάννης Παλαιολόγος ἀκολούθησε καταρχὴν τὴν πολιτικὴ τοῦ πατέρα του Μανουὴλ τοῦ Β', ἡ ὁποία στόχευε ἀφενὸς μὲν στὴν ἐξασφάλιση τῆς καλῆς γειτονίας μὲ τοὺς Τούρκους καὶ ἀφετέρου στὴ διατήρηση πολιτικῶν δεσμῶν μὲ τοὺς δυτικούς ἡγεμόνες. Ἡ ἐπιθετικὴ τακτικὴ ὅμως τῶν Τούρκων, ἰδιαίτερα μετὰ τὸ 1430, ὁπότε κατέλαβαν τὴ Θεσσαλονίκη, δὲν ἄφηνε περιθώρια γιὰ συνεννόηση μὲ τὸν Σουλτάνο· ἔτσι ὁ Ἰωάννης ἔρριξε ὅλο του τὸ βάρος στὴν πραγματοποίηση τῆς ὅσο τὸ δυνατόν ἀποτελεσματικότερης προσέγγισης μὲ τοὺς δυτικούς. Εἶχε βεβαίως νὰ ἀντιμετωπίσει τόσο τὶς διαιρέσεις στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν ἀνταγωνισμὸ τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν ἀνάμεσά τους, ὅσο καὶ τοὺς φορεῖς τοῦ ἀντιλατινικοῦ πνεύματος στὴν Κωνσταντινούπολη, οἱ ὁποῖοι ἐκφράζονταν κυρίως ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο. Ἐκρίνε ἐντέλει καὶ μετὰ ἀπὸ ἀμφιταλαντεύσεις ὅτι ἡ βοή-

6. Εἶναι ἐνδεικτικὸ πῶς ἀντιμετώπισε ἡ ἱστοριογραφία τὸν ἄρχοντα Λουκᾶ Νοταρᾶ, ὁ ὁποῖος φέρεται ὅτι εἶπε τὴν περίφημη φράση: «κρείττοτερόν ἐστιν εἰδέναι ἐν μέσῃ τῇ πόλει φακιδόλιον βασιλεῦον Τούρκων ἢ καλύπτραν Λατινικὴν». Βλ. σχετικὰ Ἐλισάβετ Ζαχαριάδου, «Τὰ λόγια καὶ ὁ θάνατος τοῦ Λουκᾶ Νοταρᾶ», *Ροδωσιά. Τιμὴ στὸν Μ. Ι. Μανουῆλ-σακα*, τ. Α', Ρέθυμνο 1994, σ. 135-146.

‘Ο Ίωάννης Η’ ὁ Παλαιολόγος σὲ μετάλλιο τοῦ Pisanello
(Museo del Bargello, Φλωρεντία)

θεια ἀπὸ τῇ Δύσει θὰ ἦταν ἐφικτή, ἐὰν ἐξασφαλιζόταν ἡ ὑποστήριξη τοῦ Πάπα, ὁ ὁποῖος ἔθετε τοὺς δικούς του ὅρους.⁷

Ὁ αὐτοκράτορας, ἀγνοώντας τὴν ἀδιαλλαξία πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματῶν καὶ κυρίως ἀγνοώντας τὴν ἐμπειρία τοῦ παρελθόντος, ἡγήθηκε ὁ ἴδιος μιᾶς πολυμελοῦς ἀντιπροσωπείας ἀπὸ μητροπολίτες, κληρικούς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς ἄρχοντες, ποὺ ἔφθασε στὴν Ἱταλία στὶς ἀρχὲς τοῦ 1438 καὶ παρέμεινε συντηρούμενη ἀπὸ τὸν Πάπα καὶ τοὺς Βενετούς ὡς τὸν Ἰούλιο τοῦ 1439, ὅποτε ἡ Σύνοδος κατέληξε σὲ ἐνωτικὸ διάταγμα. Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῶν δυτικῶν ἡγεμόνων ἦταν ἐλάχιστη καὶ μολοντί ὁ αὐτοκράτορας ἀναγκάστηκε νὰ κάνει πολλὰς ὑποχωρήσεις ποὺ ἐπλητταν τὸ κύρος του καὶ σὲ πολιτικὸ καὶ σὲ συμβολικὸ ἐπίπεδο, τὸ ἐνωτικὸ αὐτὸ διάταγμα ἔδινε ἐλπίδες γιὰ τὴν ἐπιζητούμενη βοήθεια. Γνωρίζουμε ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου⁸ καὶ τὴ διήγηση τοῦ μεγάλου χαρτοφύλακος Σουλβέστρου Συρόπουλου, ποὺ ἦταν παρὼν, τίς συζητήσεις ποὺ ἔγιναν γιὰ τὰ δογματικὰ θέματα, τὰ πρόσωπα ποὺ ἔλαβαν μέρος σὲ αὐτὲς καὶ τὴ στάση ποὺ καθεὶς ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὲς τήρησε ἕως τὸ τέλος. Γνωρίζουμε ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν πίεση ποὺ ἄσκησε προσωπικὰ ὁ Ἰωάννης σὲ πολλὰ μέλη τῆς ἀντιπροσωπείας ὥστε νὰ μὴν ὑπονομεύσουν τίς ἐργασίες τῆς Συνόδου καὶ νὰ καταλήξουν στὴν ποθούμενη ἀπόφαση.⁹ Τὸ τελικὸ κείμενο τῆς συμφωνίας ἀρνήθηκε νὰ ὑπογράψει μόνον ὁ μητροπολίτης Ἐφέσου Μάρκος Εὐγενικός, ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἐπιστρέφοντας στὴν Κωνσταντινούπολη τέθηκε ἐπικεφαλῇ τῆς ἀνθενωτικῆς κίνησης. Στὴν κίνηση αὕτη προσχώρησαν μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ καὶ ὀρισμένοι ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτες τῆς ἐνώσεως, ὅπως ὁ μετέπειτα πατριάρχης Γεώργιος Σχολάριος.¹⁰ Στὰ δέκα τέσσερα χρόνια ποὺ μεσολάβησαν ὡς τὴν ἄλωση τὸ ἐνωτικὸ διάταγμα ἔμεινε ἀνενεργό. Λέγεται ὅτι ὁ Ἰωάννης, μόλις ἔφθασε στὴν Πόλη καὶ ἔμαθε τὸν θάνατο τῆς συζύγου του, περιέπεσε σὲ μελαγχολία καὶ δὲν ἐνδιαφέρθηκε νὰ ἐφαρμόσει τίς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου.¹¹ Ἴσως ὅμως ἡ ἀδιαφορία του ἦταν μιὰ τακτικὴ κίνηση ποὺ ἀποσκοποῦσε βραχυπρόθεσμα στὴν κατασίγαση τῶν παθῶν.¹² Σίγουρο εἶναι πάντως

7. Γιὰ τὸ ἐνδεχόμενο νὰ πλησιάσει ὁ Ἰωάννης τοὺς Δυτικούς συμμετέχοντας στὴ Σύνοδο τῆς Βασιλείας καὶ τὴν τελικὴ του ἐπιλογὴ βλ. Π. Γουναρίδης, «Ἡ Σύνοδος τῆς Φερράρας - Φλωρεντίας», ὑπὸ ἐκδόση.

8. J. Gill, *Acta graeca concilii Florentini, consilium Florentinum documenta et scriptores*, Ρώμη 1953.

9. Συρόπουλος, ὁ.π., σ. 294, 398, 490-492.

10. Ὁ Συρόπουλος, ὁ.π., σ. 470-472 ἀναφέρει τοὺς λόγους ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ δεχθεῖ τὴν ἐνωση παρὰ τὴ θέλησή του· βλ. καὶ Σχολάριος, ὁ.π., σ. 194-195, ὅπου ὁ κατάλογος ὧσων ὑπέγραψαν τὸ ἐνωτικὸ διάταγμα μετὰ τὴν ἐνδειξὴ δίπλα στὸ ὄνομα «μετενόησεν».

11. Ὁ Συρόπουλος, ὁ.π., σ. 558, θεωρεῖ τὸν θάνατο τῆς αὐτοκράτειρας ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ ἐπὶ ἐμπόδια ποὺ συνάντησε ὁ Ἰωάννης γιὰ τὴν ὑλοποίηση τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνόδου.

12. Γουναρίδης, ὁ.π.

πώς ή στάση του επέτρεψε στους άνθηνωτικούς να έντεινουν την πολεμική τους.

Έκείνο που εϋθὺς ἐξαρχῆς γίνεται φανερό τόσο ἀπὸ τις συζητήσεις κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Συνόδου ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ἀναστάτωση ποὺ προκλήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη μετὰ τὴν ἐπιστροφή τῆς ἀντιπροσωπείας εἶναι ἡ σύγκρουση τῆς Πολιτείας μὲ τὴν Ἐκκλησία. Καὶ αὐτὸ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶχε φροντίσει νὰ ἐκλεγεῖ πατριάρχης ποὺ τουλάχιστον φανερά δὲν ἀντετίθετο στὰ σχέδιά του καὶ παρὰ τὴ γιὰ ὅποιονδῆποτε λόγο ἀνεκτική του στάση ἀπέναντι στοὺς ἀνθηνωτικούς. Ἀσφαλῶς δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τοῦ Βυζαντίου ποὺ ἡ κοσμικὴ ἐξουσία συγκρούεταν μὲ τὴν ἐκκλησιαστική. Ἦταν ἄλλωστε σχετικὰ πρόσφατο τὸ σχίσμα τῶν Ἀρσενιατῶν μετὰ τὴ Σύνοδο τῆς Λυών.¹³ Γιὰ πρώτη φορὰ ὅμως μιὰ παρόμοια σύγκρουση ἐφθανε στὰ ἄκρα, χωρὶς κανένα ἀπὸ τὰ ἀντίπαλα μέρη νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ συνεννόηση.

Ἡ ἐδαφικὴ συρρίκνωση τῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἡ ἀποδυνάμωση τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας σὲ διοικητικό, στρατιωτικὸ καὶ δημοσιονομικὸ ἐπίπεδο χαρακτηρίζουν, ὅπως εἶναι γνωστὸ, τὸν 15ο αἰῶνα. Ἐξετάζοντας τὰ πράγματα ἀπὸ πιὸ κοντὰ, παρατηροῦμε ὅτι ἡ ἐξουσία τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορα τὴν ἐποχὴ αὐτὴν ἐκτεινόταν οὐσιαστικὰ στὴν Πόλη καὶ τὴ γύρω της περιοχὴ. Στὰ ἐναπομείναντα βυζαντινὰ ἐδάφη οἱ γιοὶ τοῦ Μανουὴλ Παλαιολόγου διατηροῦσαν σχεδὸν ἀνεξάρτητες ἡγεμονίες, γεγονός ποὺ προκαλοῦσε συνεχεῖς διαμάχες ἀνάμεσα στὸν Ἰωάννη καὶ τοὺς διαρκῶς δυσαρεστημένους ἀδελφούς του. Ὁ Ἰωάννης ὡς νόμιμος αὐτοκράτορας ἐπεδίωκε ὅχι μόνον τὸν ἐλεγχό τους, ἀλλὰ κυρίως τὴ δυνατότητα νὰ διανέμει κάθε φορὰ ὁ ἴδιος τίς διαμορφούμενες ἡγεμονίες.¹⁴ Δὲν χρειάζεται νὰ ἀναφερθοῦμε ἐδῶ μὲ λεπτομέρειες στὶς στρατιωτικὲς προσπάθειές του νὰ διατηρήσει ἀκέραια τὴν ἐξουσία του. Ἀρκεῖ μόνον νὰ μνημονεύσουμε τὸν πόλεμο ποὺ κράτησε πολλὰ χρόνια ἀνάμεσα σὲ αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφὸ του Δημήτριο μὲ ἀφορμὴ τὴν περιοχὴ τῆς Μεσημβρίας καὶ τὰ παράλια τῆς Μαύρης Θάλασσας. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος κατέληξε στὴν πολιορκία τῆς Κωνσταντινούπολης τὸ 1442, ὁ Δημήτριος εἶχε τὴ βοήθεια τῶν Τούρκων πρὸς τοὺς ὁποίους διέκειτο οὕτως ἢ ἄλλως φιλικὰ. Πρέπει ἐπίσης νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὁ Δημήτριος Παλαιολόγος, ὁ ὁποῖος εἶχε μετὰσχει κατόπιν ἐπιμονῆς τοῦ Ἰωάννη στὴ Σύνοδο τῆς Φερράρας, ἀλλὰ εἶχε ἀποφύγει νὰ ἐκφέρει ἐκεῖ γνώμη,¹⁵ συγκαταλεγόταν μετὰξὺ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Μάρκου Εὐγενικοῦ καὶ ἀργότερα ἔγινε σύμμαχος τοῦ Σχολάριου. Οἱ ἀνθηνωτικοὶ τὸν θεωροῦσαν ὑπερασπιστὴ τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος καὶ ἄτυπα πολιτικὸ ἀρχηγό τους.¹⁶ Ἡ

13. Π. Γουναρίδης, *Τὸ κίνημα τῶν Ἀρσενιατῶν 1261-1310. Ἰδεολογικὲς διαμάχες τὴν ἐποχὴ τῶν πρώτων Παλαιολόγων*, Ἀθήνα 1999.

14. I. Djuric, *Le screpuscule de Byzance*, Παρίσι 1996, σ. 341-343.

15. Συρόπουλος, ὁ.π., σ. 460.

16. Γιὰ τίς σχέσεις τοῦ Δημητρίου μὲ τοὺς Τούρκους καὶ μὲ τοὺς ἀνθηνωτικούς βλ.

στάση τοῦ Δημητρίου ἀπέναντι στὸν αὐτοκράτορα καὶ ἡ γενικότερη τοποθέτησή του στὸ ζήτημα τῆς ἑνώσεως καταδεικνύει τὴ σημασία τῆς Συνόδου: πέραν καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς θεολογικὲς διαμάχες, οἱ ἀποφάσεις τῆς ἐπηρεάσαν τὴ στρατηγικὴ τῶν πολιτικῶν δυνάμεων καὶ τὴν ἀνακατανομὴ τους στὸ ἐσωτερικὸ τῆς βυζαντινῆς κοινωνίας.

Ὁ Ἰωάννης βαρυνόταν ἀπὸ τὴν πολιτικὴ παράδοση τῆς αὐτοκρατορίας, ἀλλὰ συγχρόνως ἀντιλαμβάνόταν καὶ τὴν ἀλλαγὴ τῶν καιρῶν. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι θέλησε νὰ περιορίσει τὸ πρωτόκολλο τῆς αὐλῆς ποὺ ἀσφαλῶς δὲν εἶχε καμμία χρησιμότητα στὶς συνθῆκες τῆς ἐποχῆς.¹⁷ Ἐπίσης, ὅπως εἶπαμε καὶ προηγουμένως, ἡ ἀδιαλλαξία τῶν Τούρκων τὸν ὥθησε πρὸς τὴ συμμαχία μὲ τοὺς δυτικούς, ἐπειδὴ εἶχε συνείδηση ὅτι ἡ πολιτικὴ πρόταση τῶν πιὸ μετριοπαθῶν ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του νὰ παραμείνει τὸ Βυζάντιο μιὰ ἐνδιάμεση δύναμη ἦταν στὴν πραγματικότητά ἀνέφικτη.¹⁸ Ἀξιοποίησε λοιπὸν πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση τὸν θεσμικὸ του ρόλο ὡς προστάτῃ τῆς Ἐκκλησίας ἀξιολογώντας παράλληλα καὶ τὶς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου ποὺ εἶχε συγκαλέσει τὸ 1380-1382 ὁ Ἰωάννης Ε' ὁ Παλαιολόγος γιὰ νὰ καταστήσει σχεδὸν ἀπεριόριστη τὴν ἐξουσία τοῦ αὐτοκράτορα στὰ ἐκκλησιαστικὰ θέματα.¹⁹ Τὸ κυριότερο ἐπιχείρημα ποὺ προέβαλε ὡς πρὸς τὴν παρουσία του στὴ Σύνοδο τῆς Φερράρας καὶ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς σύγκλησής της ἦταν πὼς ἤθελε ἀφενὸς μὲν νὰ ὑπερασπισταῖ τὴν ὀρθοδοξία ἀπέναντι στοὺς ἀπίστους καὶ ἀφετέρου νὰ πείσει τοὺς καθολικούς γιὰ τὴν ἀλήθειά της.²⁰ Ἀλλὰ εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ ἑνωσις δὲν τὸν ἐνδιέφερε, παρὰ μόνον ὡς τὸ προσφορότερο μέσο γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὸν σκοπὸ του, τὴ σωτηρία τοῦ κράτους του.²¹ Ἡ ἀντίφασή του ἐπιβεβλημένη ἀπὸ τὸν χαρακτήρα μιᾶς μεσαιωνικῆς κοινωνίας, ὅπως ἡ βυζαντινὴ, ἐγκτεται στὸ γεγονός ὅτι, ἐνῶ ἤθελε νὰ ἀκολουθήσει πολιτικὴ ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ὑποχρεώθηκε νὰ ἐμπλακεῖ σὲ δογματικὲς καὶ θεολογικὲς συζητήσεις, οἱ ὁποῖες τὸν ἀπομάκρυναν ἀπὸ τὸν σκοπὸ του.

Εἶναι ἐνδιαφέρον νὰ παρατηρήσουμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ περιέβαλαν τὸν Ἰωάννη Παλαιολόγο συγκροτοῦσαν μιὰ ομάδα ποὺ δὲν ταυτιζόταν ὅπως δὴποτε μὲ τὴν παλαιὰ ἀριστοκρατία. Ἡ κοινωνικὴ τους θέση προσδιοριζόταν ὅπως καὶ

Djuric, *ὁ.π.*, σ. 331-336· πρβλ. ἐπίσης τὸν σχολιασμὸ τοῦ Συρόπουλου, *ὁ.π.*, σ. 568 ὡς πρὸς τὴ σημασία ποὺ εἶχε ἡ στάση του γιὰ νὰ ἀποτραπεῖ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἐνωτικοῦ διατάγματος.

17. Djuric, *ὁ.π.*, σ. 280-283.

18. Γιὰ τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῆς τῆς ομάδας βλ. Sevcenko, *ὁ.π.*, σ. 9.

19. V. Laurent, «Les droits de l'empereur en matière ecclésiastique. L'accord de 1380-1382», *REB* 13 (1955) 5-20.

20. Συρόπουλος, *ὁ.π.*, σ. 150, 274, 372.

21. Πρβλ. τὰ λόγια τοῦ αὐτοκράτορα σύμφωνα μὲ τὸν Συρόπουλο, *ὁ.π.*, σ. 300, 412: «ἐργον τῆς ἐνώσεως, ὡς ἂν ... ἐπακολουθήσει τῇ πατρίδι τι ἀγαθόν».

παλαιότερα από την οικονομική τους δύναμη και από την άμεση σχέση που διατηρούσαν με τον αυτοκράτορα. Μόνον που τώρα ή οικονομική τους ισχύς πήγαζε κυρίως από άστικές δραστηριότητες, αφού πολλά από τὰ μέλη τῆς βυζαντινῆς ἀριστοκρατίας ἄλλαξαν οικονομική συμπεριφορά και για νὰ ἀντισταθμίσουν τὴν ἀπώλεια τῶν γαιῶν τους ἄρχισαν νὰ ἐπενδύουν στὸ ἐμπόριο.²² Ἀνάμεσα ὅμως σ' αὐτοὺς που διακρίνονταν ὡς κρατικοὶ ἀξιωματοῦχοι ἐντοπίζουμε και πρόσωπα που δὲν ἀνῆκαν στὶς μεγάλες ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες, ἔχοντας ὡς χαρακτηριστικὸ τὴν ἄνεση με τὴν ὁποία κινούνταν στὴν Ἱταλία, ὅπως διαπιστώνουμε ἀπὸ τὶς περιπτώσεις τῶν Ἰάγαρη και Δισύπατου που ἔκαναν τὶς διαπραγματεύσεις για τὴ Σύνοδο.²³ Τὰ πρόσωπα αὐτὰ μαζί με τὰ μέλη ὀρισμένων ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν συνδεδεμένων με τὸν αυτοκράτορα ἀποτελοῦσαν κατὰ τὶς παραμονὲς τῆς ἄλωσης ἓνα καινούριο ἡγετικὸ στρώμα, τὸ ὁποῖο ἐξαρτοῦσε τὴν οικονομικὴ ἐπιβίωσή του ἀπὸ τὸν ἡγεμονικὸ ρόλο τῆς Γένοβας και τῆς Βενετίας στὴν Ἀνατολή.²⁴ Στὸ σημεῖο αὐτό, οἱ ἄρχοντες τῆς Κωνσταντινούπολης εὐνοοῦνταν ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τοῦ Ἰωάννη και τὴ στήριξάν. Ὑποστήριζαν κατὰ συνέπεια και τὴν ἔνωση, ἀδιαφορώντας για τὸ ἐνδεχόμενο νὰ βροῦν ἐχθρικοὺς τοὺς φορεῖς τῆς θρησκευτικῆς ἐξουσίας.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, οἱ φορεῖς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας ἤδη ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ προηγούμενου αἰῶνα ὑπονόμευαν ὅχι μόνον τὸ πνευματικὸ, ἀλλὰ και τὸ οικονομικὸ ἄνοιγμα πρὸς τὴ Δύση. Τὰ κείμενά τους για θέματα συναφασμένα με τὶς ἐμπορικὲς δραστηριότητες, ὅπως ὁ τοκισμός, ἀλλὰ και οἱ ἀποφάσεις τοῦ πατριαρχικοῦ δικαστηρίου που ἀφοροῦσαν σὲ ἐμπορικὲς διαφορὲς ὑποδεικνύουν τὴν ἐπιθυμία τῆς Ἐκκλησίας νὰ μὴ διαταραχεῖ ἡ παγιωμένη κοινωνικὴ τάξη.²⁵ Γι' αὐτὸ και σὲ ὁλόκληρο τὸν 14ο αἰῶνα σταθεροὶ σύμμαχοι τῆς ἦταν τὰ μέλη τῆς ἀριστοκρατίας που ἀπειλοῦνταν ἐπίσης ἀπὸ τὸ ἀνερχόμενο στρώμα τῶν ἐμπόρων. Ἐπιπλέον, ἐνῶ τὸ κράτος ἀποσυντίθετο, ἡ Ἐκκλησία βρισκόταν σὲ πλεονεκτικὴ θέση ἀπὸ ἄποψη ἰσχύος.²⁶ Παρέμενε ἓνας συμπαγὴς

22. N. Oikonomides, *Hommes d'affaires grecs et latins à Constantinople (XIIIe-XVe siècles)*, Παρίσι - Μόντρεαλ 1979, σ. 120-123.

23. Για τὰ πρόσωπα αὐτὰ και τὶς οἰκογενειὲς τους βλ. Nevra Necipoğlu, «Constantinopolitan Merchants and the Question of their Attitudes towards Italians and Ottomans in the late Palaeologan Period», *Πολύπλευρος Νοῦς. Miscellanea für Peter Schreiner zu seinem 60. Geburtstag*, hrsg. Cordula Scholz - G. Makris, Λιψία 2000, σ. 251-263, ὅπου και ἡ παλαιότερη βιβλιογραφία.

24. A. Ducellier, «Le rôle de la fortune foncière à l'époque de la conquête turque», *Διεθνὲς Συμπόσιο Πλούσιοι και φτωχοὶ στὴν κοινωνία τῆς ἐλληνολατινικῆς Ἀνατολῆς*, ἐπιμ. Χρύσα Μαλτέζου, Βενετία 1998, σ. 60-61.

25. Τόνια Κιουσοπούλου, «Ἡ στάση τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στοὺς ἐμπόρους κατὰ τὴν ὕστερη βυζαντινὴ ἐποχὴ (14ος-15ος αἰ.)», *Τὰ Ἱστορικά* 20 (Ἰούνιος 1990) 19-44.

26. I. Μέγιεντορφ, «Κοινωνία και πολιτισμὸς στὸν 14ο αἰῶνα: Θρησκευτικὰ προβλήματα», *Ἡ βυζαντινὴ κληρονομία στὴν ὁρθόδοξη ἐκκλησία*, Ἀθήνα 1990, σ. 162-187.

ὀργανισμὸς μὲ ἐπιρροή πού ξεπερνοῦσε τὰ γεωγραφικὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορα, τὸν ὁποῖο πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἀξιωματούχους εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀμφισβητοῦν, τουλάχιστον ὡς πρὸς τὶς ἀρμοδιότητές του στὰ θέματα τῆς Ἐκκλησίας.²⁷ Τέλος, οἱ ἐκπρόσωποί της, μοιλονότι δὲν τὸ λέγουν ρητῶς, εἶχαν σαφεῖς ἐγγυήσεις ἀπὸ τοὺς Τούρκους γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν κεκτημένων τους. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι συμπορεύονταν μὲ τὴ μερίδα ἐκείνη τῆς ἀριστοκρατίας τῆς γῆς πού θιγόταν ἀπὸ τὴ φιλοδυτικὴ πολιτικὴ τῶν Παλαιολόγων καὶ ἤδη ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 15ου αἰώνα εἶχε σαφῶς προκρίνει ὡς περισσότερο συμφέρον γι' αὐτὴν τὸ ἐνδεχόμενο μιᾶς συμφωνίας μὲ τοὺς Τούρκους.²⁸ Ὅλα τὰ προηγούμενα, καὶ συγχρόνως ὁ προσωπικὸς ἀνταγωνισμὸς πού ἀναπτυσσόταν ἀνάμεσα στοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἀξιωματούχους,²⁹ συνέβαλαν ὥστε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Ἐκκλησίας νὰ ταχθεῖ μὲ τοὺς ἀνθενωτικούς καὶ νὰ ἀδιαφορήσει γιὰ τὴ δυτικὴ βοήθεια στὸ μέτρο ἄλλωστε πού εἶχε πιστεῖ ὅτι κινδύνευε νὰ ἀλλοιωθεῖ ἡ ὀρθὴ πίστη.³⁰

Μὲ αὐτὰ τὰ δεδομένα, ἡ σύγκρουση ἐνωτικῶν καὶ ἀνθενωτικῶν, ἡ σύγκρουση πράγματι ἀνάμεσα σὲ φορεῖς διαφορετικῶν νοοτροπιῶν, πέραν ἀπὸ τὶς ἀντιθέσεις τῶν διανοουμένων ὡς πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ παρελθόντος ἢ τὶς διαφορὰς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματούχων, ἀποτυπώνει τὴ σύγκρουση δύο ὁμάδων στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἡγετικῆς τάξης μὲ διακύβευμα κατὰ τὴ συγκεκριμένη στιγμή τὴν ἐπιβίωσή τους μετὰ τὴν τουρκικὴ κατάκτηση πού ἦταν ἀπὸ ὅλους ἀναμενόμενη.

Στὶς διαμορφούμενες συνθήκες κινδύνου ἐξἄλλου οἱ κάτοικοι τῆς Κωνσταντινούπολης, ταλαιπωρημένοι ἀπὸ τὶς συνεχεῖς πολιορκίες, ἀγωνιοῦσαν γιὰ τὴν τύχη τους. Ὁ Δούκας, περιγράφοντας τὴν ἐπιστροφή τῆς βυζαντινῆς ἀντιπροσωπείας ἀπὸ τὴν Ἰταλία, τονίζει τὸ λαϊκὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου.³¹ Αὐτὴ ἡ ἀγωνία ἐξηγεῖ κατὰ τὴ γνώμη μου τὴ διάχυση τῶν ἀντιθέσεων καὶ σὲ εὐρύτερα στρώματα.

Δὲν εἶναι χωρὶς σημασία νὰ ἀναρωτηθοῦμε γιὰ τὸ εὖρος τῆς μερίδας τῶν ἀνθενωτικῶν καὶ ἀντίστοιχα τῶν ἐνωτικῶν, λαμβάνοντας ἀσφαλῶς ὑπόψη ὅτι τὰ μέλη τῆς μιᾶς μερίδας εὐκόλα μεταπηδοῦσαν στὴν ἄλλη. Οἱ πηγὲς τῆς ἐποχῆς δίνουν ἀντιφατικὲς πληροφορίες. Ὁ ἐνωτικὸς Δούκας γιὰ παράδειγμα σχολιάζει μὲ περιφρόνηση τὶς ἀντιδράσεις τῶν μοναχῶν, τῶν κληρικῶν καὶ τοῦ «χυ-

27. Συρόπουλος, ὁ.π., σ. 104, 240.

28. Γιὰ τοὺς ἀριστοκράτες αὐτοὺς καὶ τὶς συμμαχίες τους βλ. Th. Ganchou, «Autour de Jean VII: Lutttes dynastiques, interventions etrangeres et resistance orthodoxe a Byzance (1373-1409)», *Coloniser au Moyen Age*, Παρίσι 1995, σ. 367-385.

29. Τὶς προσωπικὲς διαφωνίες τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν ἐπισημαίνει καὶ σχολιάζει ὁ Γουναρίδης, «Ἡ Σύνοδος...», ὁ.π.

30. Πρβλ. Σχολάριος, ὁ.π., τ. IV, σ. 499.

31. Δούκας, ὁ.π., σ. 269.

δαίου και ἀγοραίου ὄχλου», ἔταν τελέστηκε ἡ κοινὴ λειτουργία στὴν Ἀγία Σοφία (12 Δεκεμβρίου 1452) μετὴν παρουσία τοῦ παπικοῦ ἀπεσταλμένου· ὅλους αὐτοὺς τοὺς θεωρεῖ ὑποκριτὲς καὶ τοὺς χαρακτηρίζει ὡς τὴν «τρυγία τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων».³² Ὁ Σχολάριος ἀπὸ τὴν πλευρὰ του βεβαιώνει ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τριάντα μητροπολίτες, οἱ ὁποῖοι ὑπέγραψαν τὸ ἐνωτικὸ διάταγμα καὶ μετεστράφησαν γυρίζοντας στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅσοι ἀντιδροῦσαν στὴν ἐνωσὴ ἦταν πολλοί, σαφῶς περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους των,³³ ἐνῶ ὁ Συρόπουλος κάνει λόγο γιὰ τὴν ὁμόθυμὴ ἄρνηση τῶν συμπολιτῶν του νὰ παρευρεθοῦν στὶς λειτουργίες ποὺ τελοῦσαν ἐνωτικοὶ ἱερεῖς.³⁴ Παρὰ τὴ σαφὴ ἰδεολογικὴ τους τοποθέτηση καὶ ἐπομένως τὴ «μεροληψία» τους, τόσο ὁ Δούκας ὅσο καὶ ὁ Σχολάριος ἢ ὁ Συρόπουλος μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ διαπιστώσουμε ὅτι τὸ ἀνθενωτικὸ ρεῦμα εἶχε σαφῶς κοινωνικὴ βάση, γεγονὸς ἐξηγήσιμο ὡς ἓνα βαθμὸ: οἱ κάτοικοι τῆς Κωνσταντινούπολης ἀντιμετώπιζαν μὲ δυσπιστία καὶ συχνὰ μὲ ἀποστροφή τοὺς Δυτικούς, οἱ ὁποῖοι ὅχι μόνον εἶχαν ἀλώσει τὴν πόλιν τους, ἀλλὰ πρωτίστως κυριαρχοῦσαν μὲ τὸν πλοῦτο τους.³⁵ Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ φήμη ποὺ κυκλοφόρησε μετὰ τὴ Σύνοδο πὼς οἱ μητροπολίτες ἐξαγόρασαν τὴν ὑπογραφή τους στὸ ἐνωτικὸ διάταγμα μὲ φλορίνια· καὶ οἱ ἴδιοι ἄλλωστε τὸ παραδέχτηκαν: «Πεπράκαμεν τὴν πίστιν ἡμῶν» ἔλεγαν σύμφωνα μὲ τὸν Δούκα ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν Ἰταλία.³⁶

Ὡστόσο, παράλληλα πρὸς τὸ μίσος ἐναντίον τῶν «ἄζυμιτῶν» ὑπῆρξε καὶ ἓνας ἄλλος παράγοντας ποὺ συνετέλεσε στὴν ἐξάπλωση τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἀνθενωτικῶν. Οἱ βυζαντινοὶ ἐπὶ αἰῶνες ἀνατρέφονταν μὲ προφητείες γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Κωνσταντινούπολης, ποὺ θὰ σήμαινε καὶ τὸ τέλος τοῦ κόσμου.³⁷ Ἡδη ἀπὸ τὸν 10ο αἰῶνα εἶχε καταγραφεῖ στὰ Πάτρια ἡ προφητικὴ σημασία τῶν οἰκοδομημάτων καὶ τῶν «μνημείων» τῆς πρωτεύουσας ποὺ ἀνήγγελλαν τὴν πτώση. Παράλληλα διαμορφωνόταν μιὰ ἐσχατολογικὴ παράδοση ποὺ φαίνεται ὅτι ἐπηρέαζε τοὺς Κωνσταντινοπολίτες,³⁸ οἱ ὁποῖοι ἦταν πεπεισμένοι ὅτι ἡ πό-

32. Δούκας, ὁ.π., σ. 318-319.

33. Σχολάριος, ὁ.π., σ. 145: «καὶ οἱ τὴν πόλιν ταύτην οἰκοῦντες εὐσεβοῦσιν οἱ πάντες, πλὴν ὀλίγων τινῶν τῶν τοῖς παπικοῖς καὶ πάλιν ἀνασχομένων τραφῆναι κακῶς χρήμασι, χεῖρον ἁμαρτανόντων τῶν συγχωρησάντων ἐκεῖνοις τοῦτο παθεῖν».

34. Συρόπουλος, ὁ.π., σ. 556.

35. Oikonomides, ὁ.π., σ. 23-33· γιὰ τὴ στάση τῶν μικρεμπόρων τῆς Κωνσταντινούπολης ἀπέναντι στοὺς Βενετούς, οἱ ὁποῖοι κυριαρχοῦσαν καὶ στὸ λιανεμπόριο, βλ. πρὸς σφατα Necipoğlu, ὁ.π., σ. 259-260.

36. Δούκας, ὁ.π., σ. 271.

37. Marie-Hélène Congourdeau, «Byzance et la fin du monde. Courants de pensées apocalyptiques sous les Paléologues», *Les traditions apocalyptiques au tournant de la chute de Constantinople*, ἐκδ. B. Léllouch - S. Yerasimos, Παρίσι 1999, σ. 55-97.

38. Ἡ περὶ τῶν χρησμῶν καὶ τῶν προφητειῶν γίνεται φανερὴ στὸ ἀκόλουθο ἐπιστόδιο: «Ὅταν οἱ Τοῦρκοι εἰσέβαλαν στὴν Πόλιν, οἱ κάτοικοι κατευθύνθηκαν πρὸς τὴν Ἀγία

λη ποὺ ἔχτισε ὁ Κωνσταντῖνος, ὁ γιὸς τῆς Ἑλένης, θὰ καταστρεφόταν τὴν ἐποχὴ ποὺ βασιλιάς θὰ ἦταν ἕνας ἄλλος Κωνσταντῖνος γιὸς καὶ αὐτὸς μιᾶς Ἑλένης. Ἀντιμέτωπος μὲ τὸν πραγματικὸ κίνδυνο τῆς ἄλωσης, ποὺ θὰ ἐπιβεβαίωνε ὅλες αὐτὲς τὶς προφητεῖες, ὁ λαὸς τῆς Πόλης εἶχε πολλοὺς λόγους γιὰ νὰ πειστεῖ ἀπὸ τὸ ἐπιχειρήμα τῶν ἀνθενωτικῶν ὅτι ἡ ἔνωση ἀποτελοῦσε μιὰ βαριὰ ἁμαρτία ποὺ ὁ Θεὸς θὰ τὴν τιμωροῦσε μὲ τὴ νίκη τῶν Τούρκων καὶ ἐπομένως μὲ τὴν καταστροφὴ τοῦ κόσμου.

Δὲν γνωρίζουμε ἀκριβῶς τί σήμαιναν σὲ μιὰ πόλη μὲ λιγότερους ἀπὸ 40.000 κατοίκους οἱ ταραχὲς ποὺ λέγει ὁ Σχολάριος ὅτι ξέσπασαν μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἰωάννη Παλαιολόγου.³⁹ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σταθμίσουμε δηλαδὴ ἐὰν οἱ ἀνθενωτικὲς ἐκδηλώσεις ποὺ ἀναφέρονται ἀπὸ ὅλες τὶς πηγὲς εἶχαν εὐρύτερες συνέπειες. Ἀσφαλῶς ἀποτελοῦσαν ἀντίδραση στὴν κοινωνικὴ ἰσχὺ τῶν ἐνωτικῶν.⁴⁰ ἀλλὰ δὲν ἔχουμε καμμία ἐνδειξὴ ὅτι ἡ κοινωνικὴ δυσαρέσκεια καὶ ἡ ἀγωνία μετασχηματιζόταν σὲ πολιτικὸ κίνημα, ἀνάλογο πρὸς τὸ κίνημα τῶν Ἀρσενιατῶν ποὺ ἀκολούθησε τὴ Σύνοδο τῆς Λυών.

Ὅσον ἀφορᾷ πάντως τὶς ἀναλογίες ἀνάμεσα στὶς συνέπειες τῆς Συνόδου τῆς Λυών καὶ ἀντίστοιχα τῆς Συνόδου τῆς Φερράρας, παρατηροῦμε ὅτι ἡ συγκρότηση τῶν δύο ἀντιμαχόμενων ομάδων ἦδη ἀπὸ τὸν 13ο αἰῶνα ὑπέκρυπτε μιὰ ταξικὴ σύγκρουση. Ἀκριβέστερα, ὑπέκρυπτε τὴ σύγκρουση ἀνάμεσα σὲ ἀντιμαχόμενες ομάδες τῶν ἡγετικῶν στρωμάτων τῆς βυζαντινῆς κοινωνίας. Στὰ χρόνια τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου ἡ κοινωνικὴ βάση τῶν ἀνθενωτικῶν ἦταν εὐρεία, καθὼς οἱ ἀριστοκράτες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας στηρίχθηκαν στὴ δυσαρέσκεια τῶν τοπικῶν πληθυσμῶν γιὰ νὰ ἰσχυροποιήσουν τὴ θέση τους.⁴¹ Ἡ διαλλακτικὴ στάση τοῦ Ἀνδρόνικου Β' μπορεῖ νὰ ἀποδοθεῖ ἀκριβῶς στὴ δύναμη ποὺ εἶχε τότε ἡ μεγάλη ἀριστοκρατία, σταθερός, ὅπως εἴπαμε, σύμμαχος τῆς Ἐκκλησίας.

Στὰ χρόνια τοῦ Ἰωάννη Παλαιολόγου ἡ σύγκρουση ἔφθασε στὰ ἄκρα, καταρχὴν γιὰτὶ εἶχε ἀλλάξει ὁ συσχετισμὸς τῶν δυνάμεων στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἡγετικῆς τάξης. Ρυθμιστικὸς παράγοντας ἄλλωστε ἦταν ἐν πολλοῖς ἡ ἐπικράτηση τῶν Τούρκων. Ἐπιπλέον, στὴν ἀναμέτρηση Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας, κανένα ἀπὸ τὰ ἀντίπαλα μέρη δὲν εἶχε ἀνάγκη τὸ ἄλλο γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ.

Σοφία, βέβαιον ὅτι ἐκεῖ μποροῦσαν νὰ σωθοῦν. Διότι σύμφωνα μὲ μιὰ προφητεία, ὅταν θὰ ἔφθαναν οἱ ἄπιστοι, ἕνας ἄγγελος θὰ ἔδινε τὴ ρομφαία στὸν αὐτοκράτορα ποὺ θὰ ἦταν φτωχὸς καὶ ἄγνωστος, καὶ αὐτὸς θὰ τοὺς ἔδιωχνε μέχρι τὸ Μονοδένδρι. Γιὰ τὴν προφητεία αὐτὴν καὶ τὸ σχολιασμὸς τῆς βλ. S. Yerasimos, «De l'arbre à la pomme: La généalogie d'un thème apocalyptique», *Les traditions apocalyptiques...*, ὁ.π., σ. 165-168.

39. Σχολάριος, ὁ.π., τ. IV, σ. 464.

40. Ὁ Συρόπουλος, ὁ.π., σ. 572, καταγγέλλει ὅτι «ἐφέροντο καθ' ἡμῶν μετὰ μεγάλης ρύμης οἱ τὴν ἔνωσιν στέργοντες καὶ ἐπέσειον ἡμῖν φόβους καὶ ἀπειλὰς πλείστας, οἰόμενοι ἐν χερσὶν ἔχειν τὴν διόρθωσιν τῆς ἐνώσεως τετελεσμένην».

41. Π. Γουναρίδης, *Τὸ κίνημα...*, ὁ.π.

Ἡ ἐξασθένεια τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας ἐπέτρεπε στὸν αὐτοκράτορα νὰ ἐφαρμόζει τὴν πολιτική του ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἀντίδραση τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματούχων· συνειδητὰ ἢ ὅχι ὁ Ἰωάννης Η΄ βρισκόταν ἐπικεφαλῆς ἐνὸς μικροῦ κράτους ποὺ θὰ μπορούσε νὰ χαρακτηριστεῖ «ἐθνικό».⁴² Τὸ Βυζάντιο ὡς αὐτοκρατορία, ἔστω παρηκμασμένη, δὲν εἶναι παρὰ μιὰ μεταγενέστερη κατασκευὴ αὐτῶν ποὺ βγῆκαν νικητὲς ἀπὸ τὴ σύγκρουση, δηλαδὴ τῶν ἀνθενωτικῶν.

42. Πρβλ. τὸν ἐπικήδειο λόγο τοῦ Ἰωάννη Ἀργυρόπουλου στὸν Ἰωάννη Παλαιολόγο (*Παλαιολόγεια καὶ Πελοποννησιακά*, β.π., τ. Γ΄, σ. 313-319): Ὁ Ἰωάννης ὀνομάζεται «βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος» καὶ τὸν εὐγνωμονεῖ γιὰ τὴν πολιτική του «ἅπαν τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων».